

I. Oltalom

„Te áldott lélek, te női testben járó égi angyal! Mindig mellettem lengett a te szárnyad, s mégis csak akkor, abban a pillanatban nyílt reád a szemem. Nem te voltál-e mindenkor az engem szerető, a hú, a miattam szenvedő, a nekem rendelt? És én mégsem láttalak.”

(Gárdonyi Géza)

1. Hajnal

Az egyik kezem a rádiós ébresztőn pihentetem, a másik csak milliméterekre a kedves arcától a levegőben. Egy érintésért és ellene küzdök. Az ébredező nap átsüt a halványsárga függönyön, megtörik az ablakban lógó fénygyűjtőn és ezer színben szórja szét az éltető világosságot. Élvezem a melengető fényét. Az óra ébresztene, de jobb belátásra bírom – újra. Magammal csatázok még egy darabig, de visszahúzom a kezem és nem érintem meg Jasont. Feltör belőlem egy mély sóhaj. A férfi alszik, és valami kedvesről álmodik. Ilyenkor visszahúzódik a szomorúság a közeléből, ha csak rövid időre is. Egy pillanattig csak bámulom őt, nem unom meg az én szememnek más - több látványt. Nézem a rövid katonás haját, a férfias, jóképű arcot, az arányosan izmos alkatát. Szeretem egyenes szép rajzolatú orrát, húsos ajkait és szívesen belenéznek a zöldeskék szemébe is. Még mindig csurig tölt, ha láthatom.

Felnézek a tükörbe, összehúzó a szemöldököm, szokatlan ez a másmilyen fizikai félalak, pedig régóta velem van már. Még mindig szőke vagyok, de vékonyabb és látszatra fiatalabb. A szemem sötétkék és nem világoszöld. A bőröm csokibarna, és nem tejfehér. A hajam göndör, mint a freskókon a régi egyenes helyett. Az ajkam is kevésbé nőies, de örökké grimaszolni, vagy vigyorogni vágyó hatást kelt. Az már nem én vagyok, de ez a csintalan csitri még lehetek. Ennek az ének viszont még sok a dolga. Búcsúzóul a kedvesre mosolygok, Jason nem viszonozza, csak felém dobja a mancsát álmában. Majdnem mégis megérintem, mielőtt kirebbenek az ablakon a hajnali világba.

2. Reggeli

Kitty a konyhában pakolászik, mikor Jason félálomban elvándorog a reggeli kávéért. A lánya hökkenten néz rá.

– Te hogyhogy még itt?

Jason még így koffeinhiányosan is a lányán felejt a tekintetét. Az ő 15 éves porontya kész nő. Örökölte az anyja mindig érdeklődő tekintetét, magas homlokát, szív alakú ajkát és a könnyed mosolyt a szája szegletében. És persze az ő szemét és orrát. Kitty sokkal erősebb, mint ő. Alig telt el pár hónap Claire elvesztése óta és rajta semmi nem látszik. Jason tanulhatna tőle.

– A hajnali találkának Francessel annyi, nem csörgött az a béna vekker.

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

Elmosolyodik.

– Ó, te szegény. És akkor most mi lesz veled?

– Már írt, hogy napoljuk. Elnézek a nyaralóba.

Felszalad a szemöldöke.

– Rég voltunk ott.

– Talán már ideje. Délután visszajövök érted. Ott tölthetnénk pár napot, itt a jó idő.

Lassan, megfontoltan bólint. Akkor nem siette el. Nem akarja megrengetni a törékeny békéjét.

Épp elég kihívás lehet neki Claire elvesztése.

– Apa...

– Igen?

– Mi lenne, ha... nézz le a tóra, ezer éve nem pecáztál.

Jason kínjában felnevet.

– Tudod mit? Úgy lesz. De most irány a sulis, macsek.

Ránevet. A férfi ismét ráébred, hogy mennyire szereti a nevetését. Egy pillanat és a lánya már ott sincs. Jason összepakol. Irány Seafox.

3. Cassie

Forró aszfaltot, égő műanyag bűzét és a balesetekre olyan nagyon jellemző pánikot érzek. Ott állna most még két autó, ha Jason vekkere nem alszik vele. És az egyik az övé lenne. Sokadszor játszom ki a szabályokat, de talán ez itt az én dolgom. A törmelék zörög a lábam alatt ahogy a kis vörös autóhoz lépek. A fiatal nő odabent küzd, hogy kiszabadítsa magát, kevés sikerrel. A másik jóval nagyobb autó szinte teljesen maga alá gyűrte a régi bogárhátút. A sérüléseit tamponálta a roncs. Mikor meglát, zavartan rám pillant. Mozdulna, de nem tud, elkerekedik a szeme.

– Nagyon... fáj.

Közelebb lépek. Felé emelem a kezem. Hálásan a hűvös tenyeremre szorítja forró arcát.

– Te... értem jöttél?

Lehajtom a fejem.

– Érted, Cass...

– Mi a neved?

– Szólíts Anielnek.

– Sil... el kell mondanod neki...

Lehunyorom a szemem. Már tudom, mit akar elmondani Silnek.

– Tudod, hogy a bátyád már tudja mindezt, Cassie.

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

– De hallania kell. Ígérd meg, Aniel!

– Ígérem.

Lehunyja a szemét.

4. Jason

A tó háborítatlan, szép, csendes, nyugodt, de nem tudja visszaadni Jason belső nyugalját. Bámulja a motorcsónakban szórakozó fiatalokat a közelben és fintorog a botra.

– Nincs kapás.

Mióta Clairet elvesztette, valahogy minden felborult. A lányának szüksége lenne rá. És van egy munkája, ami már cseppet sem érdekli. Ideje dönteni, Jason. Merre tovább? És persze ideje nemet mondani a horgász karrierre is. A part felé veszi az irányt. Van még valami, amitől nem tud elszakadni. Nem hazudhat magának, valami még vonzza ahhoz a munkához, még ha nem is túl dicsőséges.

5. Jake

Jake Webber a tizenöt évesek gondtalan és mégis problémákkal teli világa szorításában, lehajtott fejjel indul a zebra felé, nem látja a kanyarból előrontó, felé száguldó elektromos autót, ahogy a mobilján lógó sofőr sem látja őt. Utána nyúlok és megérintem a vállát. Megpördül és nem lép le az útestre, az ámokfutó elszáguld előtte. Egy saroknyira ácsorgok, mikor végül átcaplat a másik oldalra. Idáig hallom, hogy úgy dönt, kerül két utcányit és megpróbál „véletlen” belefutni a Chelsea lányba a suliba menet. Sóhajtok. Egy null ide.

6. Crane

Stanley Crane mozdulatlanul fekszik a kórházi ágyon, tekintete egy távoli pontra mered, de ez a fizikai mozdulatlansága cseppet sincs összhangban a fejében süvítő gondolatviharral. Oly sok mindent csinálna most már másként. Oly sok döntést meghozna és oly sok másikat soha. És ami a legrosszabb, mindaz, amiért oly sokáig dolgozott most ismét halálos veszélybe került, de ő már nem lesz ott, hogy megvédje a világot.

Az intenzív osztály ajtaja nyílik és a lendület, amivel az orvos kilép rajta elég nekem, hogy észrevétlenül belépjek. Senki nem vesz rólam tudomást, hiszen itt sem vagyok. A világnak ezen a síkján én csak a szemük sarkából látszom, és ez a világ túl gyors, hogy lebukjak. Megállok Stanley ágya előtt és gyengéden megfogom a kezét. Felnyög és rám pillant.

– Hát itt vagy... én bűnöm...

Szomorkásan rámosolygok.

– Igen, Stan. Itt vagyok.

– Eljöttél értem.

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

– Búcsúzni jöttem.

– Én... melletted döntöttem, tudod?

– Tudom.

– Claire Chelsea.... érted küldtem őt.

– Igen. Megmentett. Megmentettél.

– És most? Bosszút állsz?

Megrázom a fejem.

– Igazad volt, Stan. Én vagyok a kisebbik rossz. Nem lesz baj. Amit építettél, fennmarad majd.

Megvédi ezt a világot. Tőlem is. Menj csak. Menj nyugodtan.

– A kedves... Kétkedő. A Csillag... jégfehér... ezüst fénnel... Ég veled, Aniel.

Megfogom a kezét. Érzem elmenni.

Mire az orvosok berontanak, én már kifelé sétálok. Látom a hátrébb álló reverendás papot telefonálni, de ő nem lát engem. Hallgatom a szavait.

– Crane bíboros eltávozott. Értesítsék, Leary bíborost, azonnal ide kell jönnie.

7. Nyomon

Jason leteszi a telefont és összepakol. Ha a füles nem tévedett, ma talán megkérdezi a gyilkostól, miért. Vagy talán csak elveszi tőle, amit ő is elvett Clairetől. Ideje elindulni a nyomon, mielőtt szögre akasztaná a jelvényét. Talán nagy hal akad a horgára. Talán maga a nem létező bérgyilkosok nem létező királya.

– El foglak kapni, Visage.

Biccent hozzá és beül Claire kocsijába. Az autó Naomi Campbell illatot áraszt és tele van a felesége kacatjaival. Ettől valahogy csak még biztosabb benne, hogy ezzel kell mennie. Egy koncert. Micsoda helyszín.

8. Betemetve

Cleo siet, mert elkésik és amúgy is baromi hideg van. Mindent belep körülötte a frissen hullott hó és ő annyival szívesebben lenne most a meleg szobában, hogy el se tudja képzelni. Ezer dolga lenne a lányokkal és még több hivatalos pepecselés, ami nem segít senkin. És a nyugós gondolatkezdemény közepén még megbotlani is sikerül. A tönkrement harisnyája miatt szentségel, mikor rájön, hogy nem egy tárgyban botlott meg, hanem valakiben. Na neem. Ő biztos nem fog most rendőrt hívni és vallomást tenni és elbukni az amúgy is agyonhajszolt életéből további órákat. No és ennek a szerencsétlennek már úgyis mindegy. Feltápászkodna, de hirtelen sokkszerűen eléri az idegen gondolatok és mindent kitöltenek. Önmagát látja, ahogy valaki felesik benne, miközben ő az életéért küzd. A közönyt látja és a legyintő másikat,

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

aki meg sem próbál rajta segíteni. A tehetetlen vágyat, hogy valaki előkaparja a hó alól. És mire ez a gondolatkezdemény belehasít, már tíz körömmel ássa ki azt a másikat, a fiatal férfit a hó alól.

A mentőt nézem, ahogy szirénázva elrobog a csaknem kihűlt Thornnal. A fiatal férfi kapott egy második esélyt. És Cleo egy kis emlékeztetőt. Belekortyolok a teámba. A régi bérház tetejéről úgy látom be a két utcányi mini világot, ahogy a Teremtő nézhet az övére. Apró változások. Még több. És talán az is felbukkan végül, akit keresek.

9. Ray

Ray a csupa üveg és kilátás ház emeletéről bámul a tomboló ítéletidőbe. Egy régmúlt napra gondol nem sokkal a szülei halála után, amikor összezsaptak a feje fölött a hullámok. Az ifjú Ray Booth úgy nőtt fel, hogy vesztére pontosan tudta, milyen világ veszi körül. Angyalok és démonok, vallások és a Rend. Pusztítás és a saját vesztébe rohanó világ. Amikor a szövetségese azon a napon rátalált és esélyt kínált neki, Ray arra készült, hogy a tudás súlya alatt meghajolva véget vet az életének. De máshogy alakult és most, hathatós eszközökkel a kezében és a valódi tudás birtokában a világ körülötte lassan behódol nekik. Neki, az elismert vallási vezetőnek. Az érinthetetlen üzletembernek, a filantrópnak. Ez a befolyás jól jön majd, amikor hamarosan eljön a nap, amire a szövetségese utalt. Akkor drasztikus eszközökhöz kell majd folyamodnia, hogy megtartsa egyben a széthullni készülő káoszos emberiséget. Ray bámulja a vihart, de a lelkében dúló másik sokkal erősebb. Közeleg az idő.

10. Megütődés

Jon Leary bíboros átsiet a zsúfolt pályaudvaron, ideje belevetnie magát a Rend ügyeibe. Meg kell próbálnia minél előbb képbe kerülni a katyvaszban, amit az elődje hagyott hátra és ez nem lesz könnyű. Fél szemmel figyel csak az emberekre maga körül, miközben kerületi őket. Amikor valaki halkán megszólítja, az első reakcióval ösztönösen kikerülné, hogy tovább induljon, de a nő a kezéért nyúl és két apró tenyere közé veszi az övét. A rövidhajú ébenfekete szépség felnéz rá és kedvesen rámosolyog.

– Miről szól a hit, Jon? Emlékszel?

Leary döbbenetesen néz a fiatal nő szemébe. Felelne, de valaki a tömegből véletlen meglöki és mire visszafordul, már nem látja a nőt. Már nem siet. Lassan elmosolyodik. Igen. Ideje munkához látni. De nem szabad szem elől veszíteni a tervet. Emlékeznie kell...

11. Megmentő

Csak két utcányira vannak az iskolától és Jake el sem tudja képzelni, hogy lehet ez valóság. Az egyik pillanatban még olyan dolgok jártak a fejében, hogy kiről másolja le a matek házit és a

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

másikban ő az egyetlen a remegő, vérben forgó szemű örült és a földön heverő Kitty között. Az ismeretlen férfi felüvölt és ráveti magát, mielőtt Jake agya valósággá tehetné a szürreális képeket és azon veszi észre magát, hogy az életéért küzd, miközben a sokkos lányt védi a testével. Az őrző bolond nyálat fröcsög az arcába és vasmarokkal szorongatja a torkát, miközben ő egyre erőtlenebbül öklözi mindenhol, ahol eléri és a fiú hirtelen felismeri, hogy talán itt a vége. De legalább valamit jót tett közben.

A felmentő sereg úgy érkezik, mint az orkán, Jake statikus elektromosság szikráit érzi és azon veszi észre magát, hogy már a földön hever és az eszement méterekkel hátrébb fekszik. Nem mozdul, mintha aludna. Az ismeretlen fiatal szőke nő mellette gyengéden ringatja Kittyt és a lány zokog a karjában. A sötétkék szemű nő őt nézi. Jake próbálja összerakni a képet, kevés sikerrel. A nő elmosolyodik és ez a mosoly megnyugtatja a fiút. Természetes és hétköznapi mosoly. Azt mondja, vége az örületnek. Ami történt, megtörtént. Felé nyújtja a kezét és ő ösztönösen közelebb kúszik hozzájuk. Az ismeretlen még egyszer gyengéden megsimogatja Kitty arcát és finom puszit lehel a halántékára, mint anya a gyermekére, aztán óvatosan átadja Jakének. A fiú hirtelen már nem is érzi, hogy minden tagja fáj, mikor Kitty szinte ösztönösen a karjába bújik. Mire befutnak a rendőrök, az ismerős szótlán szőkeségnek már nyoma sincs.

12. Koncert

A koncert sodrása magával ragad, elvarázsol, feltölt és picit alábbhagy bennem a magány illúziója. Néhány percig csak hallgatom, igyekszem magamba szívni a hangulatát. Jól esik, hogy ez a világ ennyire csodálatos is tud lenni. Akár ácsoroghatnék is még itt, míg csak tart. Rám férne. De aztán megérzek valamit. A közeli régi toronyház felé fordulok. Összeszorul a szívem. Ezt nem láttam előre. Koncentrálok és mire megrázom magam, már előtte állok. Felnézek, odafenn felgyorsulnak a történések, lemaradtam úgy 18 emelettel. Félredobom a lakatot a hátsó bejárattól és belépek. Ismerkedem a körülményekkel, próbálok ráérezni, mire megy ki a játék. Mire megértem, sietnem kell. Felgondolom magam. Fel a kedveshez.

Jason nagy nehezen le vadász valami portásfélét és a jelvényét lóbálva eléri, hogy beengedjék a toronyházba. Ha az informátor nem lőtt mellé, a gyilkos talán már odafenn van. Jason azon töpreng, hogyan illik bele a közeli koncert énekese a gyilkos mintázatába, de ötlete sincs. Sebaj, majd talán megkérdezi tőle. Óvatosan indul felfelé, a reflexei a csúcson, mégis higgadt marad. A sok éves kiképzés segít, hogy ne érezze a nyomást. Türelmesnek kell maradnia, ha el akarja kapni Visaget. Nagy sokára felér a lépcsőn és azonnal szemet szúr neki a résnyire nyitva hagyott ajtó. A tetőlakosztály tágas és fényűző, de ami sokkal fontosabb, kitűnő rálátást kínál a

koncertre. Közelebb lép a résnyire nyitott ajtóhoz, igyekszik nem felhívni magára a figyelmet. A férfi neki háttal a mesterlövész fegyvert hangolja, el van foglalva az utolsó simításokkal. Jason ráemeli a fegyverét, de az utolsó pillanatban meglát valamit a szeme sarkából. A lövés csak centiméterekkel talál mellé, az ismeretlen második férfi a szoba takarásából folytatja a tüzelést, miközben a lövész is felé pördül és fegyvert ránt. Jason arra gondol, hogy ezek szerint a füles tévedett. Visage mindig egyedül dolgozik. Közben oldalra dobja magát, fedezéket keres. Az egyetlen lehetősége, hogy némi mázllival sikerül neki lőni előbb és meg is teszi, amit tehet. Leteríti a lövést, miközben a másik férfi őt célozza be. Jason tudja, hogy nincs sok esélye. Félrevetődik és ellenfele felé pördül, de a másik férfi már nincs a célkereszt mögött. A földön pihenget, előtte fiatal szőke nő, a kezében a hevergető fegyverével. A göndör hajú vonzó fiatal jövevény unottan félredobja a fegyvert és Jason felé fordul. A néma csendben egymást figyelik egy pillanatig. Jason hökkenten, és a nő enyhén oldalra billentett fejjel, érdeklődően, szinte vágyódón. A férfi megköszörüli a torkát.

– Hát te ki vagy?

A fiatal lány szomorkás pofit vág és lehajtja a fejét, úgy dűnnyög maga elé.

– Nem szabadott volna egyedül idejőnnöd. Meghalhattál volna.

– Ez van, szöszi, szerencsére jöttél te, még ha nem is tudom, hogy csináltad.

A nő megrázza a fejét, mintha elhessegetné magától a férfi szavait és belenéz a szemébe.

Jason úgy érzi, elvész ebben a sötétkék szempárban, ismerősnek tűnik a nő, de fogalma sincs, honnan. A szőkeség szomorkásan rámosolyog.

– Most mennem kell, kedves. És neked is.

– Igen?

– Kitty a Memorial kórházban vár rád. Kapcsold vissza a telefonod és menj be hozzá, nagyon meg van ijedve.

– Mi? Honnan... hogyan...

A háta mögött valami csattan és a férfi ösztönösen megpördül a fegyverével. Csak az ablakpárkány szélén egyensúlyozó zseblámpa csattant a földön, Mire visszafordul, a göndör szőke lánynak a nagy sötétkék szemekkel nyoma vész. Jason sóhajt és bekapcsolja a mobilját. Erősítést hív, és a kórházat. Ez a nap egyre furcsább.

13. Országúti kaland

Jeff vezet, ilyenkor mindig úgy érzi, ő irányít. Hogy hatása van az életére. A tizenhat kerekű arra megy, amerre ő akarja és ez azt az illúziót adja, hogy bármikor elkanyarodhatna. Persze nem teszi. Sok éve csinálja már, szeli a mérföldeket és történik vele az élete. Jeff nem

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

panaszodik, nem a stílusa. Elvégzi, ami a dolga és ad magának némi jutalmat a végén. Beül ide oda a haverokkal, lazít, töltődik. Nem bonyolult, de így szereti. Szeli a mérföldeket, körülötte lassan sötétedik, az országút nem túl szórakoztató, de legalább hagy időt töprengeni. Reggelre oda is érhet, bár addig még nem ártana megállni egyszer. Jeff a kamionsofőrök sztereotip példánya is lehetne, szakállal, baseball sapkával és némi sörhassal. Az összképnek az sem mond ellent, amennyire odafigyel a világra maga körül. És amennyit töpreng rajta magában. Hatalmasat ásít és feltekeri az ACDC-t, tessék még ez is tipikus. Majdnem tovább hajt, amikor meglátja a fiatal lányt az út szélén. Amiért mégis megáll, az az elveszett pillantás, látott már ilyet. Nem szokott stopposokat felvenni, a munkaadója sem csípi és ő is járt már pórul velük, most mégis kivételt tesz, ahogy szinte kecsesen az út szélére kormányozza a monstrumot. A stopposlány még egy pillanatig nézi a kamiont jellegzetes oldalra hajtott buksival, mintha meg akarna bizonyosodni róla, ez e a fuvar, amire várt. Aztán félszegen elmosolyodik és már az anyósülés előtt áll. Jeff felé hajol és kinyitja az ajtót. Végigméri a szökeséget, közelről még fiatalabbnak tűnik. És így csomagok nélkül egy szál vékony felsőben és farmerban nagyon otthagytának. Így a nap végén lehet vagy 10 fok. Mielőtt átgondolná, kimondja az első dolgot, ami eszébe jut.

– Nem fázol?

A göndör hajú nő felnéz rá, a tekintete nem illik az összképbe. Az a sötétkék szempár nem egy gyereklányé. Egy pillanatig töpreng, mint aki nem érti, mire gondol a másik, aztán esetlenül széttárja a karját. Ettől a mozdulattól már megint csak egy faképnél hagyott kislány.

– Szeretnék nem fázni. Elviszel?

– Bainbridgebe megyek, az jó?

– Lodensig tökéletes. Van ott egy... mindegy.

Jeff biccent és a stoppos elmosolyodik. A férfi arra gondol, hol olvasott a szomorú mosolygásról. A lány könnyedén felmászik mellé, szinte légiesen. Nem is nyomhat túl sokat. Becsapja az ajtót, fesztelenül lerúgja a sportcipőt és összegömbölyödik az ülésen. Jeff feljebb tolja a fűtést és a háta mögé nyúl. A lány felkapja a fejét, a kezét nézi. Ezek szerint a stopposnak is vannak rossz emlékei. Fél kézzel a kormányt tartja és a másikkal lassan felé emeli a pulcsit. A lány hálásan elmosolyodik és elbújik benne.

Egy ideig csak mennek, az út nyugalma és egyhangúsága segít hétköznapit csinálni a szokatlanból. A nő nézelődik, Jeffnek az az érzése, hogy az az okos szempár valahogy mindent lát maga körül az alkonyi világban és az eseménytelennek tetsző úton is. Aztán megszólal, a hangja ugyanaz a dallamos, kedves alt. A férfinak az jut róla eszébe, hogy szerethető.

– Szereted? Ezt.

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

Maga köré mutat. Jeff elmosolyodik.

– Igen. Valahogy a részemmé vált ez a munka.

– De lenne, amiért megállnál.

A férfi lassan biccent.

– Lenne.

Ez a hét legfurább beszélgetése.

– És te? Nem úgy tűntél, mint aki elemében van.

– Hát néha... fura helyeken kötünk ki.

A férfi felnevet.

– Amúgy Jeff vagyok.

– Aniel.

– Érdekes név. Északi?

A nő elmosolyodik.

– Mondták már.

– Jeff...

Na most jön. Amiért megbánja, hogy felvette. Jobb esetben csak pénzt akar. Rosszabb...

– Megtennéd, hogy megállsz a következő kereszteződés előtt egy pillanatra? Muszáj lenne elintézni valamit. Csak egy perc és mehetünk tovább, becsszó.

Jeff körülnéz. A Cordy nevű porfészkén hajtanak keresztül, teljesen halott a hely ilyenkor és a férfi nem érti, mi dolga lehet itt Anielnek. Vállat von és a kereszteződés előtt lehúzódik. Amikor a lány megköszöni és kiszáll, bezárja az ajtót és hátra nyúl a puskáért. Bármi is az, jobb félni... Aztán csak nézi, ahogy a stopposa megint csak egy szál rövidujjúban (a pulcsit a kocsiban hagyta, fura) a kereszteződéshez sétál és lassan biccent. Mire kényelmes tempóban odaér, a kanyarból előront egy fiatal férfi és teljes erőből nekirohan a semmiből elé kerülő Anielnek. Jeff azt gondolná, menthetetlenül elszállnak az úttest felé, a lány méreteiből kiindulva, meglepetésére mégis csak leveri a lábáról. A férfi valahogy mintha visszapattanna róla, de Aniel is nagyot nyekken a földön. Mindeközben autó ront a kereszteződésbe, a sofőr tövig nyomja a gázt, az anyósülésen torkaszakadtából üvölt valaki, a kocsi pillanat alatt eltűnik a látóhatáron, a földön ücsörgő férfi a tekintete alapján valószínűleg ugyanarra gondolhat, amire Jeff. Hogy hol lett volna akkor, ha nem ütközik a lánynak. Feltápáskodik és lenéz a még a földön ücsörgő Anielre. A lány mond neki valamit és a férfi döbbsen válaszol. Aniel biccent és mond még vmit.

Jeff kiszáll a kocsiból, elindul feléjük, valamiért úgy érzi, nem tud megülni a fenekén és várni. Mire odaér, a férfi már egyáltalán nem rohanva falféheren elszédeleg. Aniel felnéz a földről, az

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

utcai lámpa visszatükröződik a sötétkék szemekből. Jeff lehajol hozzá és óvatosan felhúzza a földről. A stopposa csodálkozva nézi a lehorzsolt tenyerét, mintha még sosem látott volna ilyet.

– Akarsz mesélni... róla?

A szőke lány rámosolyog, már újra a régi kiismerhetetlen derűs lökődék.

– Robról? Elhinnéd, ha azt mondanám, elkértem a számát?

Jeff legyint, miközben visszaülnek a kocsiba. Lassan tovább indul.

– Ha nem vagy ott, a csávónak annyi.

Aniel csak halkán dűnnyögi, Jeff mégis meghallja.

– Milyen jó, hogy ott voltam.

A férfi a fejét csóválja és gyorsít. Aztán mégsem hagyja nyugodni a dolog.

– Mit mondtál neki? Mielőtt lelépett. Mit mondtál?

A lány kifelé bámul az ablakon, a hajnal közeli fényei megbabonázzák. Válaszol, mielőtt meggondolná.

– Azt kértem tőle, hogy jegyezze meg, mindig van visszaút. Van itt pár sarokra egy étkezde. Megállhatnánk reggelizni.

Jeff óvatosan tisztogatja a stopposa tenyerét a fertőtlenítővel. Felnéz. A lány hálásan mosolyog rá.

– Muszáj volt az ámokfutó elé ugranod?

A kamion a parkolóban áll és a férfi azon töpreng, mitől ilyen pihent, mikor néhány órája még egy liter kávé meg tudott volna inni.

A kértettség közben vállat von.

– Te mondtad, ki tudja, mi történt volna akkor vele és az autóval.

Befejezi a gyógyítgatást és elpakolja az elsősegély ládát.

– Biztos nem kérsz sebtapaszt?

– Egészen gyorsan gyógyulok. Köszönöm a gondoskodást, Jeff.

– Nem akarom, hogy félreértsd, csak...

A lány gyengéden megérinti a karját.

– Nem értem félre. Köszönöm.

– Vicces, de valahogy teljesen felébredtem. Tudod, mit mondott édesanyám arra, amikor ilyen egy csapásra kiment a szemünkből az álom?

A lány érdeklődően megrázza a fejét.

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

– Azt, hogy egy angyal csókolt meg. Fura.

Aniel hátradől az ülésen és elvigyorodik. Aztán lehajtja a fejét.

– Biztosan nagyszerű asszony volt az édesanyád.

– Igen. Bemegyünk?

Aniel lassan bólint. A parkoló ilyenkor szinte kong az ürességtől. Az a pár hajnali lézengő, aki úton van, csak beugrik egy kávéért és már rohan is tovább. Hosszú éjszaka volt. És milyen érdekes.

Jeff kinyújtóztatja elmacskásodott tagjait, és oldalán új ismerősével besétálnak a bárba.

Azonnal a pultnál álldogáló nyugtalan tekintetű pincérnő felé indulok, téged kereslek, Mabel. Jeff közben letelepszik egy boxba és alighanem még mindig arra gondol, hogy vajon mi közöm ehhez a környékhez. Jobban már nem is lehetne látni rajtam, hogy nem vagyok ide való.

Rámosolygok a ruháján Mabel feliratú kítűzőt viselő fiatal nőre és csak ennyit mondok neki:

– Itt vagyok.

A nő egy pillanatig értetlenül néz rám, de azután kapcsol és döbbenten felkapja a fejét.

– Az lehetetlen, te nem lehetsz a jel, amit kértem.

– Nem részletezted, milyen jelet szeretnél. Azt akartad, mutassuk meg magunkat. Itt vagyok.

Mabel megkövülten nézi az árnyékom. Az ébredező nap leleplezi a szárnyas sziluettet. Az árnyak feledtetik az összes frappáns választ, amit idevethetne. Valami mégis az eszébe ötlük:

– Miért olyan fontos a hitem? Biztosan mázsaszámra akadnak, akik tamáskodnak és ilyesmiket gondolnak, mint én.

– Neki minden teremtménye egyformán fontos, Mabel. És nekem is. Nem dobhatod el magadtól az életed, mert nem vagy boldog. A boldogságot nem keresned kell, csak észrevenned.

– Észrevennem? Miről...

– Mikor voltál utoljára igazán boldog? Mi volt az a pillanat? Ha nem gondolkodhatsz rajta, mit vágnál rá?

– Amikor Rob Morran és én a régi játékgyárban játszottunk.

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

– Ok, akkor dobj meg egy tollal és papírral. Ez a legjobb sanszod, hogy boldog legyél.

– Hogyan?

Mabel egy pillanatra csak néz rám, és mikor csak lefegyverzõn mosolygok rá, elém tolja a papírt és a tollat. Lefirkantom Rob számát és visszatolom elé.

– Hívd fel, ha nem venné fel, hívd újra. Ma billentettem egyet a keréken. De eljön majd a nap, amikor neked kell majd billentened rajta.

Körülnézek és elindulok, szórakozottan megrázom lehorzolt tenyerem. Ez is új. A tiszta tekintetű pincérlány egy pillanatra csak kövülten néz utánam, végül kezébe kapja a telefonját és tárcsázza a számot. Helyes.

Jeff, aki idõ közben meg is kávézott frissen és jókedvûen indítja be a motort. Megállok a nyitott ajtónál, hamiskásan felmosolygok rá.

– Vigyázz a több napos utakkal Jeff, aludj is néha. Mondj neki igent.

Faképnél hagyom, tudom, mi következik. A leendõ kedvese megáll a nyitott ajtó elõtt és teljesen hétköznapi módon megkérdi tõle, elviszi e Bainbridgeig. Jeff bambán mosolyogva igent rebeg. Sosem látott még ilyen szépet.

14. Tébolyult éj

Lábujjhegyen pipiskedve halkán súgom bele a hiányzó képlet töredéket a professzor fülébe. A férfi vére szinte pezseg, ahogy diadalittasan a végsõ sort is felírja a táblára.

Diadalmasan elemelek az asztalán álló könyvkupacból egyet és magamhoz szorítom. A férfi végül nem venné hasznát, mert idõ hiányában mégsem kezdi el helytörténeti körútját, hiszen díjat kap iménti felfedezéséért. Letülök egy padra és az éjszakai lámpa fényénél belelapozok a kincsembbe. A könyv címe Mítoszok és Legendák: Seafox

Elmerülnek benne, amikor hirtelen megüt egy érzés és készületlenül ér.

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

Egyes éjszakákon valami átjárja a sötétséget, amitől a sokat próbált rendőrök hátán is végigfut a hideg. Valami, ami miatt megkettőződik az öngyilkosságok száma. Valami sötét lobot vet a sorozatgyilkos szemébe. Vegytiszta megszállottság ez, amitől kacagva rohan a tébolyult az ártatlanoknak, hogy cafatokra robbanjon.

Valami éjfekete gyilkos kéj mar bele a valóság szövetébe utat törve magának a foszló sötétségen át.

Ezt a dalt dúdolod, mikor tövig nyomod a gázt a hajtűkanyarokkal teli kanyonban. Ez a tekintet köszön vissza rád a hullaházban a 17 éves fiú halott szeméből, aki nyolc embert mészárolt le egy bolti lopás közben, mire végre örökre megállították.

A halál ilyenkor eljön és a szemedbe nevet, ha az életed félted.

Átjár ez az érzés. Tudom, hogy eljött az éj, amikor az időm elfogy.

A kislány édesen mosolyog rám, és nem ért semmit a külvilág örületéből. Az apja a földön fekszik, körülötte növekvő vértócsa. Mellettem fiatal férfi szédeleg, szemmel láthatóan az sem érti, hogy kerül ide. Vérében alábbhagy a szerek tombolása, kiürült tekintetében fájdalom, értetlenség.

Velünk szemben idősebb pocakos férfi konfekcióöltönyben, a rendőrökre jellemző fürkésző pillantással. A nevét is tudom: Sidney Fosternek hívják. Eldübörög egy metrószerelvény. Meleg légáramlattal hűti a verejtékben fürdő zavarodott férfit, és belefújja a hajam a szemembe. Foster mély lélegzetet vesz, mielőtt megszólal, hangja a saját számára is idegenül szól.

– Itt megvárjátok az erősítést mindketten. Senki nem megy sehová. Te pedig a sitten fogsz megrohadni. Fegyverével a férfi fejére céloz.

– Énnem akartamezt, sajnálom éééén...

A hebegő, szédelő férfi hangja motyogásba fullad. Mellette még mindig lőporszagú fegyver hever a földön.

A halott férfi üres tekintettel mered a kislánya felé.

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

A világító fénygömb hasztalan igyekszik visszavarázsolni a fényt a szemébe. A gyermeke hozzám bújik és néhány lélegzetvétellel később már alszik. Gyengéden ringatom.

– Az a fegyver ma még egyszer elsült volna. Fosternek nagy mázlija volt, hogy ilyen pepecselős vagyok, ugye Shelly? – kérdem a szenderegőtől.

Nagy sokára gyengéden átadom az anyának csöppségét, és mélyet sóhajtok, mielőtt lelépek. A drogfüggőt bilincsbe verik.

Mélyeket sóhajtva egy házfalnak támaszkodok. Érzem, hogy valami megváltozott. Minden egyre gyorsabban történik, mintha valaki kívülről megváltoztatta volna a dolgok rendjét. Túl sok minden történik, amit én sem látok előre és ez összezavar, talán meg is ijeszt. Elcsigázottnak, kimerültnak látom magam a közeli kirakatban. Megrázom a fejem és körülnézek, ahogyan körülöttem senki más nem tudna. Már látom, merre induljak. Még néhány titokban megmentett élet és ez a világ picit még egyben marad.

Egy előre nem érzett baleset után egy katasztrófa, azután egy sorozatgyilkos és most egy őrült, aki túsul ejt egy óvodát. A játszószobában átölelem a férfit és érzem a betegség férgéit a fájdalomtól szilánkokra tört elme mélyén. Homlokon csókolom, azzal szélnek eresztem az őt kínzó őrültséget.

Elveszem a fegyverét, beleborzongok a hideg érintésébe, és egy mozdulattal messzire küldöm magamtól. Már üres kézzel lépek ki az ajtón, és a szobát szinte azonnal megrohamozza az akciócsoport. Egy alvó férfit találnak a békésen játszó gyerekek közt. Fegyvertelenül alvó férfit, akinek ébredése után fogalma sincs, hogyan is került oda.

Felfelé nézek egy közeli épület tetejéről és mélyet sóhajtok, amikor megérzem, hogy a fölöttem repülő kisépben valami szokatlan történik. Megint valami, amit én sem érzékeltem előre. Váratlan események túl gyorsan. Szédülve ölelem át a közeli homlokzati díszet aztán felgondolom magam a gépre.

Raymond Flash Szárnyak (Esthajnal 1.)

Szirénák tépnek az éj csendjébe. A lángoló épület a kilencedik, amit az őrült éjszaka magának követelt. Érzem, ahogy testembe belekap a láng és ruhám tüzet fog. Már tudom, micsoda csapdában vagyok, hisz nem használhatom egykori képességeim. Magamhoz szorítom a gyermeket, testemmel óvom őt a gyilkos tűztől, miközben kifelé botladozok a lángolva zuhanó gerendák közül. Lehetetlenül fáradtnak érzem magam. A halál közele, a mindent elemésztő tűz szívében elér. Kilépek a mögöttem hirtelen megrogyó épületből, tétován támolyogva minden erőmmel a következő lépésre összpontosítva.

Mire feladnám, átveszik tőlem a gyermeket és a tűzoltók locsolnak, pokrócokba bugyolálnak. Bágyadtan tűröm, ahogy egy középkorú férfi gyengéden a karjába kap és megpörget, aztán átölel, és a fülembe zokog. A férfi zavartan elenged, és csak néz rám szótlanul. Rámosolygok a megmentett gyerek apjára, aztán gyerekesen felfelé mutatok, de a férfi elhiszi, mert a lány apja nekem, a megmentőnek ma mindent elhinne és odanézi. Aztán csak döbbenten nézi a hült helyem.